

Залізна казка

Платон Воронько

У старого коваля,
Коваля Миколи,
Із заліза вся земля
В кузні і довкола.

Знав таке слівце коваль,
Що скіпки й полова
Оберталися у сталь
Від отого слова.

З тої сталі міг скувати
Наш коваль Микола
Косу — в луг на сіножать,
Серп — в жнива на поле.

До сідельця стремено,
Чересло до плуга
З лезом гострим, щоб воно
Грунт зрізало стругом.

Слава йшла на цілий край:
Не коваль, а чудо!..
Суне з військом цар Карай,
Сіє смерть повсюди.

День і ніч кує коваль
Зброю оборонцям.
Сяють шабля і пищаль,
Наче литі з сонця.

Засмутився рідний край,
Витоптане поле.
І приїхав цар Карай
В кузню до Миколи.

І загримав царський бас:
— Слухай-но, ковалю,

Мусиш виконать наказ!
А як ні — на палю!

Чутка по землі снує,—
Цар надувся грізно,—
Все, що скрізь на світі є,
Робиш ти залізним.

Уклонився наш коваль:
— Хист на це я маю.
— Перекуй у чисту сталь
Військо все до краю.

Так я легко звоювать
Всі країни зможу,
Бо мою сталеву рать
Й чорт не переможе.

Будь-якому докажу
Хану, королеві,
Що я цілий світ держу
В кулаці сталевім.

— Рад зробити вам добро,
Владарю наш грізний.—
Взяв кліщами за ребро —
В горно... Цар залізний.

Він іде, увесь дзвенить,
Шия, лоб — із бляхи,
І мундир, як дзвін, висить
З кованої плахи.

Днів за три усі полки —
З криці, вже готові.
У солдатів кулаки,
Мов кувадли-молотки,
Ноги стопудові.

Розтяглись полки у пруг,
Точно за уставом,

І прямують через луг
Над болотним ставом.

Цар з полками вгруз у твань,
Лиш голів капуста
Сталлю блиска, де не глянь,
В трясовині густо.

На горбі стоїть коваль,
Руки потирає:
— Ну й важезна вийшла сталь
З лютого Карая!

Цілі поклади були
Сталі та заліза.
Підігнав коваль воли,
Сам в болото лізе.

Витяга царя з боліт,
Всі полки помалу.
Вистачить на десять літ
Майстрові металу.

І велика благодать
У краю настала —
Перекута царська рать
На серпи й орала.